

เทศน์เช้า วันที่ ๔ เมษายน ๒๕๕๓

พระอาจารย์สงบ มนฺตสนฺโต

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองขาว อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

ด้วยความเชื่อความศรัทธา เรามีความศรัทธา เราถึงทำบุญกุศลกันเห็นใหม่ แล้วถ้าศรัทธา ศรัทธาผู้ใดละ หลวงตาท่านพูดประจำสำคัญที่ผู้นำ ถ้าผู้นำดีเห็นใหม่ เป็นที่วางใจได้ อุ่นใจได้ นี่ก็เหมือนกันเราเป็นหัวหน้า ถ้าเป็นหัวหน้าเราต้องรับผิดชอบ หมาดเห็นใหม่ เวลาเราอยู่กับครูบาอาจารย์ ก็เคารพกัน เราเรียกว่าพ่อแม่ ครูอาจารย์ พ่อแม่เห็นใหม่เลี้ยงเรามาครูบาอาจารย์ให้การศึกษาเล่าเรียนเรามา นี่ก็เหมือนกันพ่อแม่ครูอาจารย์ ให้ทั้งการศึกษา ให้ทั้งชีวิต ให้ทั้งปัจจัยเครื่องอาศัย ฉะนั้นหัวหน้าเป็นผู้รับผิดชอบ ต้องดูแลเจือจานกันนะ ถ้าหัวหน้าเห็นใหม่

หลวงตาท่านพูดบ่อย ท่านเคยไปเที่ยวธุดงค์ไป ไปเจอวัดไหนก็แล้วแต่ ถ้าหัวหน้าเอาแต่ประโยชน์ของตัวเองเห็นใหม่ เห็นแต่เห็นแก่ปากแก่ท้อง ไม่เคยมองลูกศิษย์ลูกหา ท่านถามตัวเองว่าเราจะทำอย่างนี้ได้ไหม เราจะไม่ทำอย่างนี้ละ เห็นใหม่ เราธุดงค์ไปตัวอย่างที่ดีก็มี ตัวอย่างที่ไม่ดีก็มี เราไปศึกษามา สิ่งที่ไม่ดีเราเตือนตัวเองว่า เราจะไม่ทำอย่างนั้น แต่ถ้าว่าเราทำสิ่งที่ดีเห็นใหม่ เราจะเจือจานกันเราจะดูแลกัน พูดถึงดูแลรักษากันพ่อแม่ครูอาจารย์ ผู้นำที่ดีเห็นใหม่มันจะชักพาโคฝูงนั้นให้ไปสู่ที่สุขสบายได้ ถ้าผู้นำที่เห็นแก่ตัว เห็นแก่ตัวก็มีคนเชื่อถือเหมือนกันนะ แต่พาโคฝูงนั้นไปสู่วังน้ำวน วังน้ำวนคือวิญญูจะมันจะดูดกลืนเราไป

เห็นใหม่ ศาสนาเจริญ วันนี้เขาบวชกันนะตามประเพณีวัฒนธรรม มีศาสนานะ ถ้ามีศาสนาเห็นใหม่เราก็มีประเพณี วัฒนธรรมของเรา แต่ถ้าไม่มีศาสนาละในปัจจุบันนี้วัยรุ่นจะบอกเลย ว่าเขาไม่นับถือศาสนาใดๆ เลย เพราะเอาวิทยาศาสตร์เข้าไปจับแล้วนะ ศาสนาไหนก็มีแต่การหลอกลวงทั้งนั้น ศาสนาต่างๆเขียนเสียให้วักลัว นรก สวรรค์ เอนรกรรมหลอกลวง เอาสวรรค์มาล่อกัน เห็นใหม่ศาสนาเขียนเสียให้วักลัว นั่นเป็นเรื่องของเขาละ

เวลาเขาคิดแบบนักวิทยาศาสตร์ คิดแบบคนรุ่นใหม่เห็นใหม่ เขาไม่มีศาสนาจนทะเบียนบ้านเดี๋ยวนี้ไม่นับถือศาสนาใด เขาก็บอกว่าไม่นับถือศาสนาใดๆ เลย แต่ความจริง

เขานับถือโดยที่ไม่รู้ตัวของเขา เขานับถือศาสนาเงินงิ เขานับถือศาสนาเงินงิ เขาคิดว่าเงินนั้นมีคุณค่ากับเขานะ นั้นเวลาเขายังไม่ทุกข์ไม่ยาก แต่เวลาเขาทุกข์เขายาก เขาจะมีความทุกข์นั่งอยู่บนกองเงินกองทองเลย เขาก็จะบอกว่าเงินทองให้ความสุขกับฉันสักทีเงินทองให้ความสุขสบายกับฉันบ้าง

เงินทองช่วยรักษาคันเงินทองจะช่วยอะไรไม่ได้เลยเพราะมันเป็นความทุกข์ความสุขในหัวใจเห็นไหม เงินทองเห็นไหม ศาสนาไม่ได้ปฏิเสธเงินทองนะ คุณวินัยของเราสิมหากัปปะนะเห็นไหม มหากัปปะนะถามอุทายี อุทายี เวลาพระเจ้าพิมพิสารประหารคน ประหารด้วยเท่าไร ๕ มหากัปปะนะครับ นี่ก็เหมือนกัน ถ้าพระน้อ โกง หยิบเงินของใครเกินมหากัปปะนะ คิดค่าสมย์สมเด็จพระพุทธเจ้าท่านคิดค่าออกมาได้ค่าเป็นหนึ่งบาทหนึ่งบาทสมย์นั้นนะ หมายถึงว่าค่าของมันหนึ่งบาทเท่ากับเม็ดข้าวสาร ๕ หรือ ๖ เม็ดจำไม่ได้ เม็ดทองคำเท่าเม็ดข้าวสารค่าของมันนะ ถ้าพระน้อ โกงอย่างนั้นให้ถือเป็นปาราชิกถือว่าช้อ โกงเขานะ นี่ไง

ศาสนาไม่เกี่ยวกับเงินทองหรือ เงินทองมันเป็นปัจจัยเครื่องอาศัยเห็นไหม คนนะถ้ามีปัญหาขึ้นมาเขาไม่ปฏิเสธอะไรโดยเด็ดขาดหรอก สิ่งใดเพราะมันเกิดมาในโลกเรามีชีวิต ปัจจัยเครื่องอาศัยเราก็ต้องอาศัยการทำหน้าที่การงานของเรา มันได้มาด้วยความชอบธรรม สิ่งนี้ไม่ใช่กิเลสเราขยันหมั่นเพียร เราทำงานของเราขยันหมั่นเพียร เราประกอบกิจการของเรา เราได้ผลตอบแทนมา นั่นเป็นบุญกุศลของเรา บุญกุศลนี้ไม่ใช่กิเลส

กิเลสคือตัณหาความทะยานอยาก สิ่งทีคาคดหมาย เราขาดไม่ได้ เราคาดการณ์ของเราด้วยความทุกข์ความยากอันนั้นเป็นกิเลส แต่สิ่งใดทำด้วยเหตุด้วยผล ด้วยชอบธรรม สิ่งนั้นไม่ใช่กิเลส มันเป็นหน้าที่การงานของเรา เพราะเป็นปัจจัยเครื่องอาศัยศาสนาเงินงิ ถ้าศาสนาเงินงิเอาเงินเป็นตัวตั้งเห็นไหม คิดสิ่งใด เงินก็เหยียบย่ำ บีบคั้นเราเห็นไหม นั่นนะศาสนาเงินงิ ศาสนาพุทธ พุทธะ ศาสนาพุทธสอนเรื่องอะไร ผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้เบิกบาน ถ้าจิตใจมันเบิกบานใจเรามีกุศลเงินทองนั้นเป็นประโยชน์มากเลย คุณสิ อนาคต บิณฑกเศรษฐีเอาเงินนี้ไปปั้นเลยเพื่อที่จะสร้างวัดขึ้นมา แต่เวลาเวรกรรมของเขามาเห็นไหม

เงินทองในสมัยโบราณไม่มีธนาคาร เขาก็ใส่ไหฝังดินไว้ น้ำมันเขาจะตลิ่งพัง เงินทองนั้นหายไปหมดเลย ถึงเวลาคราวทุกคราวยามาเห็นใหม่ คราวทุกคราวยามา จนเทวดามาเยาะเย้ย เทวดาอยู่ที่ชุมนุมประตู่ เห็นใหม่เขาทำบุญแล้วได้บุญเห็นใหม่ ท่านทำงานจะหมดตัวท่านยังทุกข์ยากอยู่อย่างนั้น ขนาดท่านทุกข์ยากอยู่อย่างนั้นแต่หัวใจเป็นบุญโล้เทวดาไปเลย เทวดาเมื่อสมัยที่คนยังมีศีลธรรม เขามีสัจจะ เขาพูดกันเข้าใจ จึงออกไปจากชุมนุมประตู่ยามาอยู่ชุมนุมประตู่นี้เห็นใหม่ เทวดาต้องไปนะ เพราะชุมนุมประตู่นี้เป็นของอนาถบิณฑิกเศรษฐีออกไป ถึงไปรำพันกับพวกเทวดาว่าเข้าไปเดือนด้วยความเห็นของเขาเห็นใหม่ ไปเดือนเขากลับโล้ออกมา มีความทุกข์ความยากให้คนมาขออภัยจะได้มีที่อยู่อาศัยไย อย่างนั้นต้องไปหาพระพุทธเจ้า ไปหาพระพุทธเจ้าพระพุทธเจ้าบอกว่าให้ไปหาพระอินทร์

พระอินทร์บอกว่าเธอต้องไปเอาสิ่งที่น้ำเขาจะไป พวกเงินทองนั้นให้กลับมาคืนเขา เพราะเงินทองมันไหลไป น้ำมันพัดไปก็สะสมเหมือนเราร้อนทองเห็นใหม่มันจะไปรวมกัน สิ่งนั้นถ้าเราเอากลับขึ้นมา สิ่งที่เขาจะไปมันกลับขึ้นมาเพิ่มหลายเท่าตัวเลย อนาถบิณฑิกเศรษฐีจึงกลับมามีฐานะแบบเดิมเห็นใหม่ เงินทองก็คือเงินทองแต่จิตใจที่เข้มแข็ง จิตใจที่มีจุดยืนของเขาเห็นใหม่ แม้แต่เทวดายังจิตใจอ่อนแอกว่าเลย เห็นใหม่เขาว่าทำบุญแล้วได้บุญกุศลนะ ท่านทำบุญจนหมดเนื้อหมดตัว ท่านทำบุญมาเพื่ออะไร จิตใจของเทวดาอ่อนแอกว่าของมนุษย์เห็นใหม่ จิตของอนาถบิณฑิกเศรษฐีเป็นพระโสดาบันแล้ว เห็นใหม่

จะทำๆ จะทำเห็นใหม่เงินทองส่วนเงินทอง แต่หัวใจมันสูงค่ากว่า พุทธศาสนาไม่ใช่ศาสนาแห่งเงินทอง ทำบุญแล้วได้บุญอย่างนั้น ทำบุญแล้วเป็นบุญนะ บุญมันเป็นโอกาสเป็นจังหวะ เห็นใหม่ เราทำบุญของเรา คุณิ เวลาเราปลอดโปร่ง เวลาเรามีความคิดที่ดีๆเราจะสุขกายสบายใจมากเลยแล้วเกี่ยวกับเงินทองใหม่ละ แต่ถ้าวันไหนเราทุกข์เรายากขึ้นมาเงินทองก็เท่าเก่า มันก็อยู่ในเซฟนั้น เราก็ทุกข์ของเราอย่างนั้นนะ แต่ถ้าวันไหนจิตใจเรามีความสุขขึ้นมาละ เงินทองมันก็อยู่ในเซฟนั้นนะ ทำไมจิตใจเรามีคุณค่าขึ้นมาเรามีความสุขขึ้นมาละ ความสุขมันเกิดจากสติปัญญาขึ้นมาเห็นใหม่

ชีวิตนี้อาศัยปัจจัยเครื่องอาศัย จิต ความรู้สึกของเราอาศัยบุญกุศล อาศัยบุญอาศัยกรรมอาศัยสิ่งที่เป็นประโยชน์ของเรา แล้วบุญกรรมแล้วมันมาจากไหนละ คนที่มันฉลาดนะ คนที่โง่เห็นใหม่คุณิ หลวงปู่มั่นท่านเล่าให้ฟัง ท่านข้ามโขงไปฝั่งลาวประจำ ที่

นี่เวลาข้ามโขงมันต้องอาศัยเรือไง อาศัยเรือให้เขาข้ามไป แล้วพระธุดงค์เรานั้นไม่มีตั้งค้ออาศัยเรือข้ามไป พอเขาพายเรือข้ามฝั่งไปส่ง เราเป็นพระเราก็บอก เอาบุญไปนะ คือเอาบุญไปเถอะเนอะ ไม่มีตั้งค้อให้ค่าเรือ คนซื้อเนอะ บุญเป็นอย่างไร บุญเป็นอย่างไร หลวงปู่มันท่านไม่รู้จะทำอย่างไรก็กะจี้มูกเลย และจี้มูกให้ คนซื้อก็คนซื้อเนอะ เอาจี้มูกให้ใส่มือ เขาก็เอาใส่ปาก เอ้อ..บุญมันเต็มๆ เนอะ คนไม่รู้จักบุญมันขนาดนั้น นี่เรื่องจริงนะ คนซื้อมันก็ซื้อขนาดนั้น แล้วบุญกุศลเป็นอย่างไร บุญมันเต็มๆ ไซ้ไหม

บุญมันคือความโล่งใจ ความสุขใจของเรา เราได้ทำบุญกุศลแล้วเห็นไหม ด้วยความเชื่อมั่นของเรา นี่จุดยืนของใจ ใจถ้าที่มีจุดยืนของเรา เรามั่งคั่งของเรา สิ่งที่เกี่ยวข้องได้ เราเสียสละเราเสียสละด้วยใจของเรา พอมีนิทานกาลเอมานะ ทำอย่างนั้นไม่เป็นแบบนี้ เป็นอย่างนั้น เราก็เคลื่อนตามเขาหมดเลย มันเป็นเจตนาของเรา เรานี้โตมากกว่าเขา เรามีจุดยืนมากกว่าเขาเขาเด็กอ่อน เขาเด็กน้อยกว่าเราเห็นไหม เขาก็ไปทำบุญตามประเพณีเห็นไหม ต้องถวายทาน ต้องกล่าวคำถวาย ต้องสวดพาหุงๆ ต้องทำอย่างนั้นถึงจะได้บุญนะ ไปทำบุญโดยจะสละทานอย่างนี้ไม่ได้บุญหรือเห็นไหม เขาเด็กๆ เวลาเด็กมาพูดกับเรา เราเป็นผู้ใหญ่แล้วนะ เราเสียสละด้วยความมั่นคง ด้วยเจตนาของเรา เราเสียสละอย่างผู้ใหญ่ไม่ต้องมีพิธีกรรมออกมายืนยันอีกที่ว่า ฉันจะทำบุญนะ ฉันอ่อนแอไซ้ไหม ฉันทำบุญไม่ได้หรือ ต้องกล่าวคำถวายก่อน ให้มันมั่นคงแล้วค่อยถวายไป

แต่เรานี้จิตใจเรามั่นคง เราทำด้วยเจตนาของเรา ด้วยหัวใจของเรา เรามั่นเป็นผู้ใหญ่กว่าเขา ให้เด็กๆมันมาเป่าหูหน่อยเดี๋ยวนี้คลอนแคลนไปกับเด็กๆได้อย่างไร จิตใจเราพัฒนาขึ้นมาแล้วเห็นไหม จิตใจเราเข้มแข็ง จิตใจเรามีเจตนาบริสุทธิ์แล้วไซ้ไหม เราถวายด้วยหัวใจของเราแล้วไซ้ไหม ปฏิภาณ ผู้ให้ด้วยความบริสุทธิ์ ผู้รับด้วยความบริสุทธิ์ บุญนั้นมหาศาล มหาศาลอย่างไร มหาศาลตรงที่ว่ามันไม่ระคายเคืองกับใจเราใจหัวใจเรามั่นคงเราทำแล้วเราสบายใจใหม่ สิ่งที่ทำไปแล้วมัน มันพอใจใหม่เขาจะตัดสินใจนิทานกันขนาดไหน เขาจะส่งเสริมขนาดไหน เขาจะพูดขนาดไหน เขาจะถากถางขนาดไหน มันเรื่องของเด็กๆ หัวใจเขาเด็กๆ หัวใจเขาไม่มีจุดยืนของเขา

เขาทำบุญตามประเพณีขึ้นมาเขาบอกว่าเขาทำคือมีประเพณี ของเราไม่มีอะไรเลยมาถึงก็ยกให้ยกให้ โอ้ยยกให้ยกให้นั่นแหละของจริง โอ้ที่กล่าวคำถวายสิบปีห้าปีนั่นมันไม่แน่นอนจิตใจมันไม่มั่นคงเห็นไหม มันบุญเล็กๆ เห็นไหม ถ้ามันพัฒนาแล้วเราจะมีจุดยืนของเรา สิ่งนั้นมันเป็นประเพณีวัฒนธรรม เอาไว้สอนเด็กๆ เวลาเด็กๆมาวัดเห็น

ใหม่ แม่ทำอะไร ทำไม่เป็น ต้องทำอย่างนี้นะ วางแล้วกล่าวคำถวายอย่างนี้นะ มันเป็น ประเพณีวัฒนธรรมที่ทำไว้ให้มันสวยงาม

แต่หัวใจเราเข้มแข็งใช่ไหม แล้วประเพณีวัฒนธรรมล่ะ คุณิ เวลาเราไปตลาดมา เราซื้อส้มมา เราจะกินเปลือกส้มใหม่ ส้มพอซื้อมาแกะเปลือกทิ้งนะ ประเพณีวัฒนธรรม มันมีเนื้อในของมัน เนื้อในของมันคือความรู้สึก ความรู้สึกของหัวใจไอนั้นมันเปลือกแต่ เนื้อในของมันคือเจตนาความมั่นคง ศาสนาเขาสอนกันที่นี่ แล้วถ้าจิตใจมันเข้มแข็งขึ้นมา มีสติปัญญาขึ้นมา มันจะพัฒนาเราขึ้นมาเห็นใหม่ เราจะรู้หมดล่ะ พอเรารู้ขึ้นมาแล้ว เหมือนผู้ใหญ่มองเด็กเลย อืม เราก็เป็นเด็กมาก่อน เราก็ไปวัดไปวาอย่างนี้แหละ เราต้อง ถวายทานก่อน การถวายทานแล้วใครมาบอกว่าอันนี้ไม่ได้บุญนะ โอ้โฮ ทุกข์มาก แล้ว ทำอย่างไรถึงได้บุญล่ะ บอกมาสิ บอกต้องทำอย่างนั้นอย่างนั้น โอ้ ทำใหญ่เลย

มันก็ไอน้ำขำขันเท่านั้นแหละ ไอน้ำกล่าวคำถวายมันก็ขำขันนั้นแหละ เวลาขกถวาย ก็ขำขันนั้นแหละ แหม ต้องกล่าวคำถวายเหมือนกับข้าวสิบขัน มันก็ขำขันเท่านั้นแหละ เห็นใหม่ พอเขาพูดขึ้นมาเราก็คลอนแคลนไปกับเขา

นี่พูดถึงศาสนา พูดถึงประเพณีวัฒนธรรม แต่ถ้าเรามีจิตใจมั่นคงขึ้นมาแล้ว เราเป็นผู้ใหญ่ขึ้นมา คำว่าเป็นผู้ใหญ่ขึ้นมาคือมันมั่นคงขึ้นมา เรามีจุดยืนของเราขึ้นมา เราเป็นจุดยืนที่เราจะส่องถ่าย เราจะส่งศาสนาให้กับลูกหลานของเราเห็นใหม่ ทำอย่างนั้น ถูกใหม่ ถูก ถูกของผู้ที่ฝึกหัด เพราะไม่มีพิธีกรรม ไม่มีรูปแบบ ไม่มีสิ่งใดๆ เลยจะทำ อย่างไม่รู้ละ ก็เขายังจับต้องในสิ่งใดๆ ไม่ได้ แต่พอเราโตขึ้นมาเรามีจุดยืนของเรา เรารู้แล้ว อย่างเช่นเราภาวนา ลมหายใจ พุทโธ พุทโธ มันอยู่ที่ไหน เป็นนามธรรมจับต้อง ใดๆ ไม่ได้เลย แต่คนที่ภาวนา พุทโธ พุทโธ พุทโธกับจิตมันเป็นอันเดียวกัน มันยัง มั่นคง แต่เราจับอะไรไม่ได้เลยมันคลอนแคลน พุทโธอยู่ไหน ตะครุบกับ ตะครุบเขียด ตะครุบออกไปข้างนอก ได้กับเขียดมันอยู่กับเรา

พุทโธ ใจมันอยู่กับเรา พุทโธ พุทโธ มันมีจุดยืนขึ้นมา ถ้ามีจุดยืนแล้วมันมองเห็น หมด เห็นแล้วเราจะยกเป็นบุคคลาธิษฐาน เป็นตัวอย่าง เป็นคนแนะนำสั่งสอนเขา ถ้าเขา ได้ประโยชน์ เขามีความสามารถ เขาจะพัฒนาขึ้นมากับเรา แต่ถ้าเขาไม่มีวุฒิภาวะ เขาก็ บอกว่าของเราพูดกันหลักลอย ไอน้ำของเขาพูดตามศาสนพิธีนะ ตำราบอกอย่างนี้เลยละไอน้ำ เราพูดกันไม่มีอะไรรับรองเลย บุญกุศลรับรองความจริงในหัวใจรับรอง ความรู้จริงของ

เรารับรอง เรามีจุดยืนของเราเพื่อประโยชน์กับเรา นี่พุทธศาสนา เรามีศาสนาประจำใจ
ไม่มีศาสนาเงินศาสนาทองประจำใจมีพุทธศาสนา พุทธศาสนาที่ทำให้สิ้นสุดแห่งทุกข์
ได้ เรามีศาสนาประจำใจเพื่อประโยชน์กับเรา เราเป็นชาวพุทธเห็นใหม่ พุทธศาสนาเพื่อ
ประโยชน์กับชาวพุทธ เอวัง